

LAURA MCHUGH

Het gewicht van bloed

Vertaald door Inge de Heer

2014

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

Voor Brent, Harper en Piper

I

I

LUCY

Dat Cheri Stoddard gevonden was zette de gemoederen op scherp, meer nog dan de toestand van haar lichaam. Op een zaterdag in maart kroop er mist door het rivierdal, die 's nachts opvroor. Tegenover het supermarktje van mijn oom knisperde de ochtendzon boven een spookachtig landschap. Op de eiken die zich over de oevers van de rivier de North Fork heen bogen had zich een dikke laag rijp afgezet. De boom die het dichtst bij de weg stond was dood en half hol en helde nog verder voorover dan de rest, zodat hij in wankel evenwicht boven het water hing. Volgens Buddy Snell, fotograaf van de *Ozark County Record*, gebruikten drie gieren de takken ervan als slaappleats. Buddy had foto's gemaakt van de boom, het scherpe contrast tussen zwarte vogels en witte takken, bij gebrek aan iets beters om op de voorpagina van de krant af te drukken. Het was griezelig, zei hij. Bijna luguber. Hij was er dichterbij gelopen en op zijn knieën bij de waterrand gaan zitten om een interessanter perspectief te krijgen, en toen was zijn oog gevallen op de lange bruine vlecht die in het ondiepe water dreef, nauwelijks zichtbaar tussen de stenen. Even later zag hij het hoofd van Cheri, dat aan een stuk drijfhout was blijven haken: haar sproetige gezicht, haar stompe neus en die ogen die te ver uit elkaar stonden om mooi te kunnen zijn. De overige delen van Cheri waren in de holte van de boom gepropt, haar huid aan-

getast door brandwonden en amateuristische tatoeages. Haar huid was gaaf geweest toen ze verdween, en ik vroeg me af of die nieuwe littekens konden verklaren wat haar overkomen was; of ze een cryptische kaart vormden van de tijd dat ze vermist was geweest.

Cheri was achttien toen ze omkwam, een jaar ouder dan ik. We woonden al vanaf de basisschool aan dezelfde weg, en vroeger kwam ze wanneer ze maar wilde bij ons langs om te spelen, en bleef ze tot mijn vader haar wegstuurde. Ze was vooral dol op mijn Barbies omdat ze zelf geen poppen had, en we zaten hele dagen in de houtstapel huisjes voor ze te bouwen, waar we met de tuinslang zwembaden bij maakten. Haar moeder riep of zocht haar nooit, zelfs niet toen ik haar in mijn kast had verstopt zodat ze kon blijven slapen. Toen mijn vader dat de volgende ochtend had ontdekt was hij tegen ons tekeergegaan, maar na een blik op Cheri te hebben geworpen, die met een van tranen druipend gezicht de diepvrieswafels verslond die ik voor haar had opgewarmd, had hij zijn mond gehouden en spek voor ons gebakken. Hij had gewacht tot ze klaar was met eten en huilen en haar toen een lift naar huis gegeven.

De kinderen op school – mijn beste vriendin Bess inbegrepen – vonden Cheri raar en wilden niet met haar spelen. Ik wist dat Cheri traag van begrip was, maar ik had niet door dat ze echt iets afwijkends had, tot ze zo rond de vierde of vijfde klas voor het grootste deel van de dag naar de klas voor speciaal onderwijs verdween. Na de moord werd ze in krantenartikelen omschreven als ‘zwakbegaafd’ of ‘achter in haar ontwikkeling’, met de verstandelijke vermogens van een tienjarige. Op de middelbare school waren we niet meer zo dik bevriend – ik was haar in bepaalde opzichten ontgroeid en trok het grootste deel van mijn tijd op met Bess – maar we wachtten nog wel

samen op de bus bij de splitsing van Toad Holler Road. Zij was er altijd als eerste en zat dan op een boomstam onder de dadelpruimen sigaretten te roken die ze van haar moeder had gepikt en aan haar diverse korstjes te pulken. Ze bood me altijd een sigaret aan als ze er een overhad. Inhaleren kon ik niet en zij waarschijnlijk ook niet, dus we zaten daar elke ochtend in een rookwolk elleboog aan elleboog te praten en te lachen.

Op een ochtend was ik eerder dan Cheri bij de bushalte. Ik werd ongerust toen de bus rammelend de onverharde weg op kwam en ze er nog steeds niet was, want haar moeder stuurde haar altijd naar school, of ze nu ziek was of niet, al was het maar om haar uit de weg te hebben. Toen er dagen voorbij waren gegaan zonder een spoor van haar liep ik door het bos naar de caravan van haar moeder, maar hoelang ik ook aanklopte, niemand reageerde. Er werd gefluisterd dat ze van school was gegaan, en toen iemand van de gemeente dat eindelijk ging controleren zei Doris Stoddard dat haar dochter weggelopen was. Ze had haar niet als vermist opgegeven omdat ze dacht dat ze wel weer terug zou komen.

Overal in de stad werden posters in etalages opgehangen, en ik plakte er ook een stel aan in de winkel van mijn oom, Dane's, die al generaties lang in handen van onze familie was. Boven de foto van Cheri stond in vette zwarte drukletters het woord WEGGELOPEN. Ik was er niet van overtuigd dat ze in haar eentje vertrokken was, maar niemand deelde mijn bezorgdheid. De posters verbleekten na verloop van tijd en krulden om, en toen ze werden weggehaald kwamen er geen nieuwe voor in de plaats.

Er ging een jaar voorbij tussen de verdwijning van Cheri en haar gewelddadige dood, en in die periode praatte bijna niemand over haar. Het was alsof niemand haar miste, behalve ik. Maar zodra haar lichaam was aangetroffen had iedereen er

de mond vol van. Door zulk belangrijk nieuws was ons kleine stadje Henbane al jaren niet getroffen. Er verschenen hordes cameraploegen, die hun busjes bij de rivier parkeerden om opnames te maken van de boom, waaronder een bescheiden gedenkteken van knuffelbeesten en bloemen was ontstaan. De cameraploegen stormden Dane's binnen, eisten koffie en Red Bull en klaagden over de wegen en de slechte mobiele ontvangst. Mensen die nooit aandacht aan Cheri hadden besteed toen ze nog leefde, wilden ineens dolgraag praten over hun band met het inmiddels beroemde dode meisje. 'Ik heb tijdens de gezondheidslessen achter haar gezeten...' 'Ze heeft een keer op mijn tractor meegereden in de kerstoptocht...' 'Ik was erbij, die keer dat ze in de bus overgaf.'

Het hele stadje was druk en opgewonden aan het speculeren en vroeg zich af waar ze dat ontbrekende jaar was geweest en waarom ze nu was opgedoken. Het was algemeen bekend dat er in de bergen, met hun ontelbare schuilplekken, lichamen verdwenen. Ze werden aan de zwijnen gevoerd, in de bossen begraven of in verlaten putten gegooid. Ze werden niet in stukken gesneden en uitgesteld. Zo hoorde het gewoon niet. Dat er was afgeweken van de gewoonte leek iedereen nog het bangst te maken. Waarom zou iemand het risico lopen betrapt te worden om ons te tonen wat hij Cheri had aangedaan, terwijl het zo eenvoudig zou zijn geweest om haar lichaam verborgen te houden? De enige aannemelijke verklaring was dat dit het werk was geweest van een buitenstaander, en buitenstaanders boezemden veel meer angst in dan een misdadiger van eigen bodem ooit zou doen.

De moord op Cheri had tot gevolg dat ijzerhandel Meyer's door zijn sloten en ammunitie heen raakte. Weinigen gingen nog na het invallen van de duisternis naar buiten, en degenen

die dat wel deden waren met geweren bewapend. Ook mijn vader nam voorzorgsmaatregelen. Hij werkte als bouwvakker overal waar hij maar een klus kon krijgen, meestal in Springfield of Branson, een paar uur rijden van ons vandaan, en had me telkens als hij weg was een paar dagen achter elkaar alleen thuisgelaten. Toen het lichaam van Cheri gevonden was ging hij weer dagelijks pendelen, en was hij urenlang onderweg om 's avonds thuis te kunnen zijn, bij mij.

Ik liep in gedachten onze ochtenden door, de ochtenden van Cheri en mij, en ploos onze laatste gesprekken uit. Ze had vooral over haar 'vriendjes' gepraat, viezeriken die bij de caravan van haar moeder rondhingen, tegen haar zeiden dat ze mooi was en haar probeerden te betasten. De jongens van onze leeftijd, op school, waren wreed. Ze maakten haar uit voor debiel en brachten haar aan het huilen. Ik zei tegen haar dat ze hen moest negeren, maar ik zei nooit tegen hen dat ze ermee op moesten houden, en dat herinnerde ik me toen het lichaam van Cheri in de boom was aangetroffen: hoe ik haar in de steek had gelaten. Ik was bijvoorbeeld wel haar beste vriendin geweest, maar zij niet de mijne. Ik was toen ze vermist werd wel bang geweest dat er iets akeligs was gebeurd, maar had er niets aan gedaan. Zelfs vroeger, in onze kindertijd, was ik helemaal niet zo'n goede vriendin geweest als ik had gedacht. Ik had haar mijn Happy Holidays Barbie gegeven, niet omdat het haar lievelingspop was, maar omdat ik het haar ervan had verpest.

De lente was van korte duur. De bergen bloeiden opgetogen, met een gênante rijkdom aan bomen en wilde bloemen: crèmekleurige en roze kornoeljes, felpaarse bloesemwolken van de judasbomen, tapijten van floxen, dentaria's en boterbloemen, tot het bladerdek voller werd en de bossen in schaduw hulde. De klimplanten en het struikgewas werden groen en kropen

weer gestaag voort, en de warmte groeide uit tot een levend wezen, dat voortdurend zijn ongewenste handen op ons had liggen. Cheri was op Baptist Grove begraven in een kinderkist – die goedkoper was en ruim zat om alles wat er van haar over was in kwijt te kunnen – maar ik bleef maar aan haar denken, aan het feit dat ze me zoveel had toevertrouwd en toch geen woord had gezegd over weglopen.

Rond eind mei waren er nog steeds geen concrete aanwijzingen in Cheri's zaak. Er werd in de stad nog volop over de moord gepraat en geruzied over de vraag of de boom waarin ze gevonden was gekapt moest worden of dat er een soort monument van moest worden gemaakt, hoewel de meeste mensen alweer waren overgegaan tot de orde van de dag. Papa kreeg genoeg van zijn dagelijkse gependel en liet me als hij werkte weer een paar dagen alleen. Met het verstrijken van de tijd leek het steeds minder waarschijnlijk dat wat Cheri was overkomen iemand anders ook zou overkomen.

De ontzetting en angst als gevolg van Cheri's dood waren zodanig weggeëbd dat de kinderen er op school grapjes over maakten. De meeste van mijn klasgenoten dachten dat meneer Girardi, onze voormalige tekenleraar, haar had vermoord, ook al had hij een alibi. Hij was rond de tijd dat Cheri verdwenen was naar Chicago teruggekeerd, na het nog geen semester in Henbane volgehouden te hebben. In die tijd verspreidden de kinderen het kletspraatje dat Cheri samen met hem weggelopen was, dat hij op achterlijke meisjes geilde. Waarom zou hij anders haar gebroddel in de klas hebben aangemoedigd, vroegen ze, of haar in het tekenlokaal hebben laten lunchen?

Meneer Girardi was van begin af aan ten ondergang gedoemd geweest, enkel en alleen omdat hij geen autochtoon was, maar telkens wanneer hij zijn mond opendeed maakte hij

het nog een tikje erger. Hij wist niet dat we eigen woorden hadden voor bijvoorbeeld ‘spook’ of ‘ziek’, of sommige woorden anders uitspraken. Toen een leerling hem welkom heette in het land van God, vroeg meneer Girardi zich hardop af waarom er in het land van God meer monumenten voor de duivel dan kerken waren. Dat was waar: de stekelige richel van Devil’s Backbone, de bodemloze kloof van Devil’s Throat, de bron die uit Devil’s Eye opborrelde – zijn lichaamsbouw zat zelfs ingebakken in de landschapsstructuur. Meneer Girardi besteedde een hele les aan het vergelijken van Henbane met afbeeldingen van de hel. Het land was rotsig en beplakt met rode klei, het doornige struikgewas bevolkt door allerlei bijtende, stekende beesten. De kronkelige wegen stulpten in als darmen. De hitte zoog de adem uit je borst. ‘Zelfs de naam,’ had hij gezegd voordat hij ontslagen werd omdat hij ons een Bosch had laten zien waarop het wemelde van de blote borsten, ‘Henbane. Een andere benaming voor nachtschade – het duivelskruid. Hij is alom. Hij is overal om je heen.’

Ik had medelijden gehad met meneer Girardi omdat hij niet begreep waarom iedereen hem als een indringer behandelde. Er kwamen wel toeristen langs via de rivier, maar vreemden trokken zelden naar ons stadje en wekten uiteraard argwaan. Hoewel ik mijn hele leven al in Henbane woonde – ik was geboren in het houten huis dat mijn opa Dane op ongeveer een kilometer van de rivier de North Fork had gebouwd – kon niemand vergeten dat mijn moeder een vreemde was geweest, dat ze ergens anders vandaan was gekomen, ook al was het maar Iowa. Sommigen hielden het niet voor mogelijk dat de korenvelden en sneeuwjachten van het noorden zo’n mysterieus wezen als mijn moeder hadden voortgebracht, en daarom hadden ze over haar afkomst allerlei verhalen verzonnen waarin

sprake was van zigeuners en wolven. Omdat ik als kind niet wist of zoiets waar kon zijn had ik foto's van haar bestudeerd, op zoek naar bewijs voor hun beweringen. Wees haar lange zwarte haar op zigeunerbloed? Waren haar ijsgroene ogen afkomstig van een wolf? Ik moest toegeven dat haar olijfkleurige huid, volle mond en brede ogen iets exotisch hadden. Ik had ergens gelezen dat schoonheid op wetenschappelijke wijze gemeten kon worden, dat het een kwestie was van symmetrie en afstand, verhouding van de gelaatstrekken en mate van hoekigheid. Mijn moeder was beslist mooi, maar schoonheid alleen was onvoldoende om het effect dat ze op ons stadje had gehad te verklaren. Er was iets diepgewortelds, ongrijpbaars, dat op de foto's niet echt tot uitdrukking kwam.

Het lag deels aan het feit dat ze haar niet kenden, zei papa. Ze kwam voor mijn oom werken en de mensen begrepen niet waarom hij een buitenstaander had aangenomen. Ze had geen familie en wilde niet over haar verleden praten. Een vrouw zonder verwanten moest volgens de stad wel verstoten zijn, en vast niet zonder reden. Het gerucht ging dat ze een heks was. Het verhaal dat mijn moeder Joe Bill Sump in een slang had veranderd deed nog steeds de ronde. Er werd beweerd dat ze een geur verspreidde waardoor je verleid zou worden als je te dichtbij kwam, en dat haar ogen dezelfde langwerpige pupillen hadden als die van een geit. Sommigen beweerden zelfs dat bij openlegging van haar graf was gebleken dat er niets anders in lag dan een vogel. Dat was allemaal niet waar. Ze had geen graf omdat we geen stoffelijk overschot hadden. De meeste familieleden van papa, de tantes, ooms, neven en nichten van zijn moeders kant, hadden zich van ons afgekeerd en behandelden ons als vreemden – alsof we vanwege haar besmet waren. Maar ik trok me niets aan van die praatjes over hekserij, hoe bela-

chelijk ze ook waren. Als de mensen achterdochtig waren en me met rust lieten vond ik dat allang best. Ik had het liever dan hen te horen smiespelen over de enige onbetwiste waarheid: dat mijn moeder, toen ik een baby was, met het grootkaliber pistool van mijn vader het inktzwarte kalkstenen labyrint van Old Scratch Cavern in was gelopen en nooit terug was gekomen. Vóór de dood van Cheri was de verdwijning van mijn moeder het grootste mysterie van de stad geweest.

Op de laatste schooldag liep ik in mijn eentje van de bushalte naar huis. Er was ruim een jaar voorbijgegaan sinds Cheri me tijdens dat wandelingetje had vergezeld, en ik herinnerde me dat ze altijd bleef dralen op onze oprit voordat ze de straat uit liep naar haar caravan. Toen mijn huis in zicht kwam viel het me op dat het er bijna verlaten uitzag nu papa's pick-up er niet voor geparkeerd stond. Het erf bestond uit een mengeling van stenen en struikgewas, met wilde peen langs de omheining. Het huis was ooit wit geweest, maar de verf was verweerd tot een dof, splinterig grijs. Het was een eenvoudige blokkendoos van twee verdiepingen met voor en achter een veranda, een van de mooiere huizen in de omgeving toen opa het net gebouwd had, totdat het aangetast werd door droogrot en ouderdom. Het stond tussen een groepje walnootbomen en opa Dane had langs de gevels een woud van viburnums geplant. Oma Dane was ooit tijdens het ramen lappen van de bovenverdieping naar beneden gevallen, en opa beweerde dat de viburnumstruiken haar val hadden gebroken en haar leven hadden gered. Binnen waren de houten vloeren hun glans allang kwijt, maar in alle kamers hadden de muren de felle, vrolijke kleuren van paaseieren – roze, blauw en oranje – die mijn moeder er voor mijn geboorte in een vlaag van nestdrang op had aangebracht.

Op een open plek naast het huis hadden we een groentetuin, waar ik talloze uren stenen weghaalde en onkruid wiede. Al bewerkten we de grond nog zo goed, de stenen bleven maar bovenkomen en beschadigden elke lente de jonge scheuten terwijl ze zich de aarde uit persten. Achter het huis stroomde een smal beekje dat in de lente onstuimig werd, en daar weer achter sloten aan drie kanten van ons erf de bomen de gelederen en marcheerden bergopwaarts de Ozark Mountains in.

Toen ik in de keuken vliegenpapier ophing hoorde ik Birdie, onze dichtstbijzijnde buurvrouw, vanaf de weg hallo joelen. Birdie was al twintig jaar weduwe en had de gewoonte de oude overall van haar man te dragen, de pijpen omgeslagen om hem passend te maken voor haar amper één meter vijftig lange lijf. Ze kwam als papa weg was altijd even kijken hoe het met me ging, en ook al was ze bij mijn geboorte hier in huis geweest, ze gaf altijd een gil vanaf de erfgrans voordat ze het erf op kwam. Dat was een ouderwetse beleefdheidsregel, hield ze vol: je liep niet zonder toestemming andermans veranda op als je niet beschoten wilde worden. Ik zei dat zoiets niet meer voorkwam, maar breken met oude gewoontes was niets voor haar.

Ik liep naar buiten om haar te begroeten en streefde haar jachthond Merle. Birdie keek met samengeknepen ogen tegen de namiddagzon in, haar gezicht een web van rimpels. Toen het briesje haar dunne witte haar doorwoelde scheen haar roze schedel erdoorheen. ‘Gedraag je je een beetje nu de grafdelver weg is?’

Ik onderdrukte een glimlach. Papa werkte in de bouw, maar net als een paar andere ouderen in de stad herinnerde Birdie zich de Danes als grafdelvers en in haar ogen zette papa die lijn voort. Hoewel hij wist hoe hij een dode moest begraven werd hem zelden gevraagd dat te doen. Birdie noemde hem ‘grafdel-

ver' zoals ze iemand anders 'dokter' zou noemen, met onderliggend respect voor hun achtergrond.

'Met mij gaat het prima, Birdie, en met jou?'

Ze hield de jutezak op die ze bij zich had. 'Ik heb vanochtend een buidelrat doodgeschoten die aan het hondenvoer zat, en dat zul je net zien: toen ik hem op wilde pakken, bleken er verdorie allemaal jongen aan te hangen.' Ze deed de zak open en Merle, die niet van Birdies zijde week, jankte zacht.

Ik tuurde in de zak. Een nest buidelratten, allemaal ongeveer zo groot als mijn duim, kroop over elkaar heen. Volwassen buidelratten zijn zo lelijk als de nacht, maar de kleintjes in de zak waren ondraaglijk schattig, met hun piepkleine roze neusjes en voetjes en tere, haarloze staartjes.

'Wat ga je ermee doen?' vroeg ik, in de veronderstelling dat ze hun moeder waarschijnlijk al in dobbelsteentjes in een stoofschotel had verwerkt. Ze at bijna alles wat ze schoot, met uitzondering van wilde katten, die ze zonder een spoor van berouw in de verbrandingston gooide.

'Ze zijn te klein om er iets van te koken,' zei ze nuchter. 'Er zit bijna geen vlees aan. Ik dacht: misschien wil Gabby ze wel, aangezien ze zo veel beesten heeft.' Ze gaf me de zak. 'Zou jij ze daar voor het donker even langs kunnen brengen, denk je?'

Gabby, de moeder van Bess, nam elke zwerver in huis, of het nu een mens of een dier was, en kreeg het niet voor elkaar om in de steek gelaten kleintjes af te wijzen – ik was er een voorbeeld van. Zij, Birdie en oom Crete hadden me om de beurt onderhouden totdat papa uit zijn van whisky doordrenkte verdriet was verzezen met het besef dat mama nooit meer thuiskwam.

'Natuurlijk,' zei ik.

'Als je weer terug bent, mag je gerust komen eten. De logeerkamer is altijd klaar als je wilt blijven slapen.'

‘Dank je,’ zei ik. ‘Het hangt ervan af wanneer ik terug ben, denk ik.’ Ik was niet van plan bij Birdie te blijven slapen als het niet hoefde. Vroeger logeerde ik altijd bij haar als mijn vader elders in de bouw werkte, en toen hij er eindelijk mee akkoord ging dat ik alleen thuis bleef, was dat onder de voorwaarde dat Birdie ter controle langskwam. Hij wist dat ze me scherp in de gaten hield en regelmatig de kleine kilometer naar ons huis afsjokte om zich ervan te vergewissen dat ik het huis niet in de as legde of omkwam van de honger of wat ze verder ook maar dacht dat er zonder haar toezicht zou gebeuren.

‘Niet treuzelen, hoor,’ zei ze.

We namen met een knikje afscheid en ik liep met de zak de achtertuin door. Ik bleef even staan om wat bergamot te plukken en uit te wrijven over mijn armen en benen, ter bescherming tegen de teken. Er liep een reeënpaadje vanaf het beekje naar de rivier, waar Bess en Gabby in een brede caravan achter Bell Tavern woonden. Het bos waar ik doorheen liep was eigendom van mijn vader en oom. Ze hadden allebei hun eigen stuk grond, hoewel het moeilijk te zeggen was waar de scheiding lag. Opa Dane had het supermarktje aan Crete nagelaten, die de oudste was en – al viel dat te betwisten – de beste zakenman. Papa was er niet verbitterd om; hij werkte toch liever in de bouw. Bovendien was hij er niet met lege handen afgekomen. Hij had het huis gekregen en het familieberoep van grafdelver overgenomen, al was het niet meer zo’n winstgevende bezigheid als in de tijd van opa. Het was ingekrompen tot een bijna vergeten ambacht, zoals stoelen van buighout of appelpoppen maken, en onttrok weinig tijd aan papa’s echte werk.

Particulier begraven was niet verboden, zolang het op privéterrein gebeurde, buiten de stadsgrenzen. Papa deed vooral zaken met oude mensen die het geld niet hadden voor een

‘stads’ begrafenis, zoals alles waar een rouwkamer aan te pas kwam werd genoemd. Er zaten ook anderen bij: hippies uit de commune op Black Fork die nog liever in het bos wegrotten dan dat ze gebalsemd werden; een priester van het kerkgenootschap dat gifslangen gebruikte bij de dienst, die door God niet waardig genoeg werd gevonden om van het gif te worden gered. Ook verdachte omstandigheden kwamen voor, maar net als de generaties Danes voor hem stond papa erom bekend een oogje dicht te knijpen. Als hij dronk vertelde hij me weleens verhalen die ik niet verder mocht vertellen, over mensen die waren verbrand bij explosies in meth-laboratoria, neergeschoten bij drugsdeals of doodgeslagen door jaloezige geliefden. Zodra hij weer nuchter was verontschuldigde hij zich ervoor dat hij me bang had gemaakt en moest ik hem bezweren dat hij geen namen had genoemd.

Het bos werd dunner en ik hoorde de rivier waar die over de zandbanken schraapte. ‘Lucy-loe,’ riep Gabby toen ik in zicht kwam. Ze zat in een ligstoel op de wiebelige veranda, met haar blote voeten boven op een koelbox. Haar woeste bos blond kroeshaar omkranste haar hoofd als leeuwenmanen. Ze droeg een badjasje van badstof zonder badpak eronder. ‘Wanneer luister je nou eens en bel je even of ik je kom ophalen? Je weet dat ik het niet prettig vindt dat je in je eentje door dat bos loopt.’

‘Sorry,’ zei ik. Voor de moord op Cheri hadden Bess en ik vrijelijk rondgezworven en had Gabby dat altijd aangemoedigd. ‘Ga alsjeblieft even de hort op,’ zei ze dan. Ik hoopte nog steeds dat haar nieuwe bezorgdheid zou slijten.

Er smeulde een joint tussen Gabby’s duim en wijsvinger. ‘Godverdomme,’ zei ze toen ik het trapje op liep. ‘Telkens wanneer ik je zie lijkt je weer een beetje meer op je moeder. Je hebt je haar tot halverwege je kont, net als zij. En je krijgt eindelijk

tietjes, godlof. Ik begon me al zorgen te maken.'

Ik had altijd te horen gekregen dat ik op mijn moeder leek, maar het afgelopen jaar, waarin mijn haar hard was gegroeid en ik langer was geworden en minder schutterig, had ze me voortdurend met haar vergeleken. Het maakte me aanvankelijk blij om te weten dat ik zo op mijn moeder leek, maar de laatste tijd leek Gabby erover in te zitten. Ik vond het niet prettig dat ze met zo'n spijtig en verdrietig gezicht naar me keek.

'Ik heb iets voor je meegebracht,' zei ik. Ze nam een flinke haal van de joint, waarbij ze hem tot op haar vingertoppen opbrandde, en drukte het stickie uit op haar armluning. Ik deed de zak open om haar te laten kijken.

'O, hemel!' zei ze, en ze haalde een van de buidelratjes eruit en legde hem in het kommetje van haar hand. 'Hoe kom je aan die schattige beestjes?'

'Van Birdie,' zei ik.

'Het valt me mee dat ze ze niet heeft opgegeten.' Gabby streelde het zijdezachte staartje van de buidelrat, en het krulde rond haar vinger.

De hordeur ging piepend open en Bess voegde zich bij ons op de houten veranda. Ze tilde haar zelf geblondeerde haar op van haar nek en waaierde zichzelf koelte toe. 'Nog meer zwervers?' Er woonden al een onbekend aantal katten en een konijn met een gehavende poot in de caravan.

'Kijk eens, Bessie,' zei Gabby, en ze hield haar vinger omhoog. De buidelrat hing ondersteboven aan zijn staart.

'Birdie heeft hun moeder doodgeschoten,' zei ik.

'Heel fijn.' Bess keek Gabby quasiwanhopig aan. 'We weten hoe dol je bent op alles wat moederloos is.'

Gabby deed of ze haar niet had gehoord. 'Lucy, ik heb een zogende moederpoes in de houtstapel. Ik zal kijken of ze ze ac-

cepteert. Laten we maar met één beginnen, voor het geval ze ze opeet. Als dat gebeurt, brengen we ze met de fles groot.’

‘Denk je dat een poes een buidelrat zal zogen?’ vroeg Bess, die het stickie onderzocht om te zien of het nog enigszins het redden waard was. ‘Jij bent gek. Dat is een misdaad tegen de natuur.’

‘Ik heb wel vreemdere dingen gezien,’ zei Gabby.

‘Kom, Luce.’ Bess schoof haar voeten in teenslippers. ‘Laten we naar Bell’s gaan. Mijn sigaretten zijn op.’

‘Vergeet het maar,’ zei Gabby. ‘Nog even en het is donker. Ik heb geen zin om je in stukjes uit de rivier te vissen.’

‘We kunnen net zo makkelijk bij daglicht in mootjes worden gehakt.’ Bess liet een vinger onder de zoom van haar korte broek glijden en trok die een stukje naar beneden.

‘Ik zei: nee.’ Gabby haalde de buidelratjongen een voor een uit de zak en legde ze op haar borst, waar ze zich met piepkleine klauwtjes aan het badstof vastklemde.

‘Je zat anders niet zo in over onze veiligheid toen je ons in de stationcar opsloot en voor hoer speelde in de Red Fox,’ zei Bess.

‘Als ik daar niet over in had gezeten, zou ik de portieren niet op slot hebben gedaan.’ Ze keken elkaar woedend aan totdat Gabby wegschreed, met haar armen om de buidelratjes heen.

‘Waarom moet je zoiets ter sprake brengen?’ vroeg ik.

‘Ik word er gewoon pisnijdig om,’ zei Bess. ‘Je weet dat ze na dat gedoe met Cheri een tijdje in de Heer was, weer naar de AA ging en de hele tijd wilde weten waar ik heen ging.’ Ze draaide haar haar tot een wrong en schudde het weer los. ‘Het is irritant. Nu vindt ze zichzelf de moeder van het jaar. Ik fris gewoon graag haar geheugen even op.’

‘Ze rookt nog steeds,’ zei ik. ‘Hoe valt dat te rijmen met de AA?’

Bess lachte. ‘Hasj is geen drúg; het is haar medicijn – ze zegt dat het helpt tegen haar angst. Net als Xanax of zo. Het is het enige wat haar geestelijk gezond houdt. Ik kan je vertellen dat ik ernaar uitkijk om bij de Wash-n-Tan te gaan werken, zodat ik er niet toe veroordeeld ben de hele zomer met haar in de caravan te zitten.’

‘Werkte je maar samen met mij bij Dane’s.’

‘Je vader heeft je er nog niet eens toestemming voor gegeven.’

‘Weet ik, maar dat komt wel. Hij heeft geen enkele goede reden om het me te verbieden.’ Hij had me de afgelopen twee jaar gezegd dat ik te jong was voor dat baantje, maar daar kon hij nu ik zeventien was toch echt niet meer mee aankomen.

Bess gniffelde. ‘Misschien is hij bang dat je net zo wordt als Becky Castle als je te veel bij je oom rondhangt.’

‘De moeder van Holly? Ik weet niet eens of Crete nog wel met haar omgaat. Bovendien was die al een wrak toen ze voor het eerst met elkaar uitgingen.’ Holly was een paar jaar jonger dan wij, een klein meisje dat zo bleek en witblond was dat Bess haar altijd een albino noemde. We hadden op de basisschool met zijn drieën bij jongerenorganisatie 4-H gezeten, en voor een teamproject samen konijnen grootgebracht om op de jaarmarkt te tonen. Becky, de moeder van Holly, vergat haar na afloop van de bijeenkomsten altijd op te komen halen.

Bess knikte. ‘Ja, maar heb je haar onlangs nog gezien? Ze lijkt wel een uitgewrongen vaatdoek. Ze stond op een avond bij Bell’s in haar eentje voor de jukebox te dansen. Haar haar zat van achteren onder het aangekoekte sperma.’

‘Hoe weet je nou dat het sperma was?’ vroeg ik lachend.

Bess haalde haar schouders op. ‘Ik bedoel maar: als je vader al vindt dat ik een slechte invloed op je heb, begrijp ik wel waarom hij niet wil dat je met iemand als zij omgaat.’